

La mort el passat
7 de gener del
periodista Darío
Giménez, fill d'una
generació que
va tocar-li viure i
explicar una part de la
història d'Espanya
força convulsa,
deixa la professió orfe
d'un professional
que va apostar fort pel
reporterisme i
que sempre va
posar-se al costat dels
equips que dirigia.
Xavier Vinader,
qui va treballar
amb Giménez
quan aquest dirigia
en els seus inicis
la revista *Interviú*,
recorda
la seva figura.

L'entusiasme de Darío Giménez

Xavier Vinader

Foto: Albert Cañagueral

Estic segur que aquell matí, a l'Audiència Nacional, estava més nerviós que jo. I quan li va arribar el moment de declarar, en la meua defensa, davant del tribunal el vaig veure patir una bona estona. Patir de debò. El seu testimoni no va ser ni l'encertat, ni el contundent i precís que esperàvem. La situació el superava de llarg. Molt més que a mi, que estava assegut a la banqueta dels acusats tot sol i que, aquell 17 de novembre de 1981, em jugava uns quants anys de presó per haver escrit, a finals de 1979, una sèrie de reportatges denunciant amb pèls i senyals les malifetes del Batallón Vasco Español –antecessor del GAL– a la revista *Interviú*.

A primera hora de la tarda, al sortir de l'Audiència Nacional, tenia clar que anirien mal dades. Que allò havia estat un judici amb voluntat política de castigar el “missatger empipador”, al marge de tots els tecnicismes jurídics. I veient el Darío amb cara de pomes agres –era conscient del seu poc brillant paper com a testimoni– em vaig acostar per intentar treure ferro a la situació. M'ho va agrair, però li costava entendre que les coses haguessin arribat en aquell punt i que encara es poguessin posar més magres en el futur. Normal. Ni Maquiavelo ni Sun Tzu van ser mai les seves lectures preferides. Darío Giménez de Cisneros era un excel·lent

professional del periodisme però també un bon jan. Una qualitat humana que li va passar diverses factures al llarg de la seva vida.

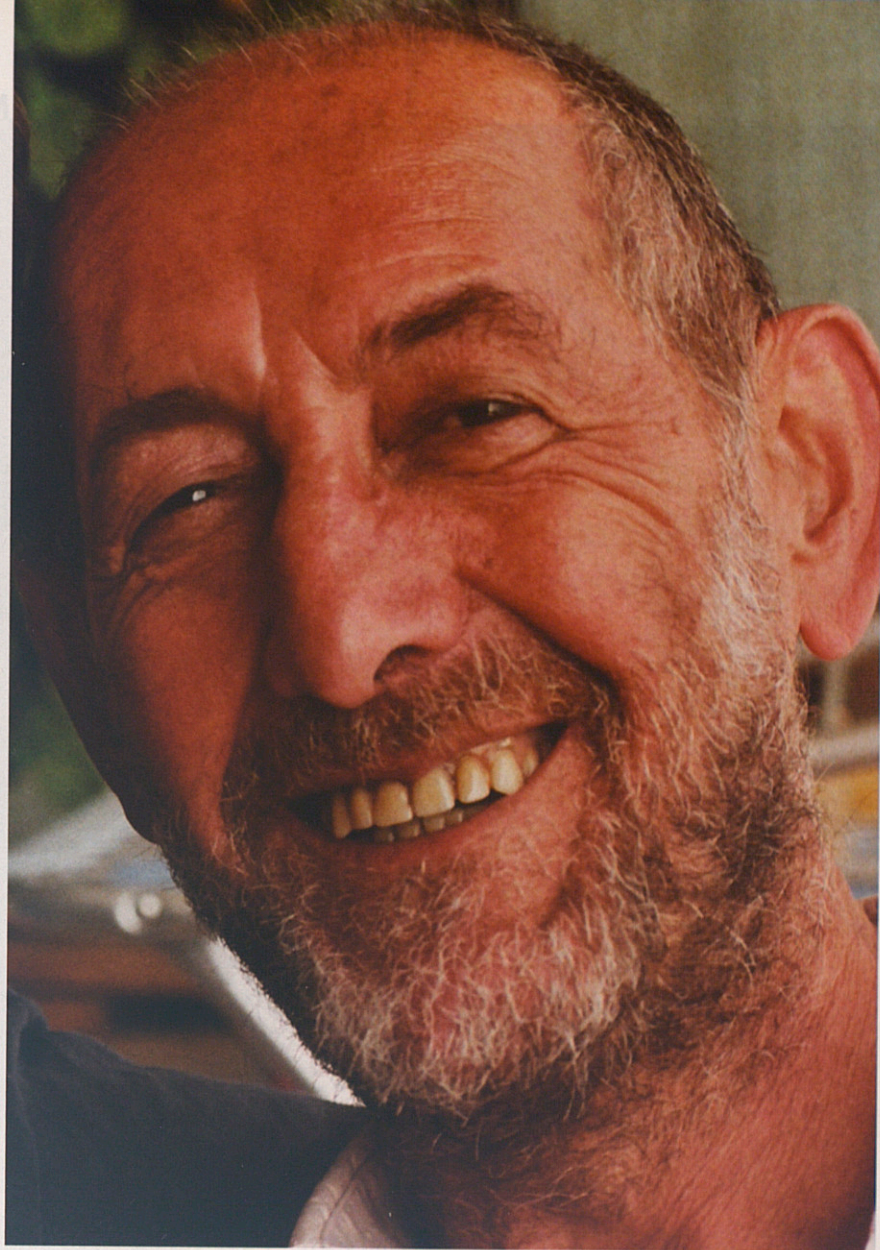
Ens vam trobar per primera vegada al setmanari *Mundo* –nau insígnia del grup de premsa comandat per l'empresari Sebastià Auger– en l'últim tram de la dictadura franquista. Ell era el vertader “pal de paller” de la redacció i jo un reporter que investigava de prop les accions dels grups d'extrema dreta, molt actius en aquells moments. Del grup *Mundo* va sortir el nucli inicial del que després es convertiria en el grup Zeta i Darío va estar, des del començament, en l'epicentre d'aquella gestació.

Un bon dia em va parlar d'una nova revista que s'estava coent i em va ensenyar la maqueta d'*Interviú*. I jo, que venia de les trinxeres del periodisme polític i social, i que creia que el que calien aquí eren *Times*, *Newsweeks*, *L'Express* o *Nouvel Observateur* vaig arrufar el nas davant d'aquella barreja de sang i fetge, reportatges polítics i noies en pilotes. Darío va somriure i va mencionar les bones sensacions de la seva pituitària. El nas li deia el contrari del que jo pensava. Tenia raó.

Va marxar de *Mundo* per pilotar el projecte *Interviú*. Jo em vaig quedar. Temps més tard, després de passar per *Arreu* –un intent, inspirat pel PSUC,

de fer un setmanari d'esquerres— i *Primera Plana*— comandat pel Vázquez Montalbán i on vam intentar recuperar l'essència del gran reportatge—, l'Antonio Asensio em va repescar per *Interviú* i vaig tornar a trobar-me amb el Darío. Havia aglutinat un grup de “cherokees” del reporterisme, motivats, ben pagats i disposats a sortir disparats cap a qualsevol lloc en qualsevol moment. Un grup de periodistes tot terreny, disposats a enfangar-se per obtenir la millor informació. Recordo aquella redacció com una mena de jutjat de guàrdia disposat a acollir qualsevol denúncia i on el telèfon no parava de vomitar notícies. Una redacció que tenia més informadors que la *jefatura* de Via Laietana sencera. Una bogeria. La pituitària del Darío funcionava a tope ensumant temes a dreta i esquerra i repartint joc sense parar. Era un artista de la titulació i a ell se li deuen el números més emblemàtics d'*Interviú*. Darío mai no va tancar la porta del seu despatx i sempre va defensar a mort els seus reporters. Sabia que, quan sortien de viatge, com a bons caçadors de notícies, ningú tornava mai amb el sarró buit. *Interviú* es va fer gran i darrere va aparèixer el grup Zeta, però Darío continuava com sempre, incapaç d'aprofitar-se dels galons de comandament. Amb l'esperit contracultural i alternatiu de sempre. Propiciant el periodisme d'investigació i denúncia. Més proper als de baix —els redactors— que als de dalt. Quan, després del meu processament, el van “descavalcar” de la direcció d'*Interviú*, vaig anar a parlar amb l'Antonio Asensio per demanar-li explicacions. “*Interviú* és una revista important i no pot tenir un director com el Darío, que ve a la redacció cada dia amb bicicleta”, em va dir per justificar la mesura draconiana. En un moment vaig entendre que els temps, almenys allà dins, estaven canviant.

Darío Giménez, exdirector d'*Interviú*, poques setmanes abans de morir.

Molt més del que tots plegats ens pensàvem. I no precisament a millor. A partir d'allà vam seguir camins diferents i va ploure molt. Fins un dia que, recordo, em va venir a veure per dir-me que li havien ofert donar classes de periodisme d'investigació a l'Autònoma. “Jo d'això en sé poc—deia

No va tancar mai la porta del seu despatx i sempre va defensar a mort els seus reporters

amb el seu etern somriure— però com he treballat molts anys amb vosaltres, que éreu els que ho feien, espero que ara m'ajudeu”. Una vegada més es va llançar de cap a la piscina. I de nou

se'n va sortir la mar de bé. Quasi cada curs em convidava a passar per les seves classes i vaig poder constatar l'estima que li tenien els alumnes. Sabia com engrescar-los per trobar els temes, guiar-los en les investigacions complicades i ajudar-los a materialitzar, en forma de folis, els resultats.

Amb la seva generositat de sempre, repartia experiència a tothom que li demanava.

Pocs mesos abans de deixar-nos, em va venir a veure a l'hospital on em recuperava d'una trencadissa de cama. Seguia sense llegir *El príncep* i *L'art de la guerra*, però mantenia l'entusiasme de sempre per la professió. El trobarem a faltar. **■**